

skriver i „Berlingske Tidende“. Jeg finder mig i og for sig aldeles ikke forpligtet til at svare derpaa; det ærede Medlem kan jo slet ikke forlange, at jeg skal udtale mig om mit Forhold til „Berlingske Tidende“, men jeg skal dog sige det ærede Medlem een Ting: Det kan ganske vist være, at Regjeringen, Ministrene, ogsaa Indenrigsministeren, kan benytte „Berlingske Tidende“ ved en og anden Leilighed, men saa vil det altid ske paa en saadan Maade, at det vil kunne ses, at Regjeringen har benyttet „Berlingske Tidende“ ved den Leilighed, men iøvrigt er „Berlingske Tidende“ ikke Regjeringens Organ eller et officielt Organ, og de ledende Artikler, der staa i dette Blad, og ganske særlig de, der ere optagne under et Mærke, vedkomme ikke Regjeringen og særlig ikke Indenrigsministeren, skjøndt han maasse er den Minister, som nærmest skulde tage sig af „Berlingske Tidende“, om nogen Minister overhovedet skal gjøre det. Jeg finder mig imidlertid ikke forpligtet til at læse Hr. Z's Artikler i „Berlingske Tidende“, naar jeg ikke har lyst dertil, og jeg vil sige, at jeg kun har halvt læst den sidste Artikel, som det ærede Medlem sigtede til, og jeg vil tilføje, at jeg er temmelig sikker paa, at jeg ikke vilde have skrevet den Artikel, naar den har et saadant Indhold, som jeg maa antage efter det ærede Medlems Oplysninger om, hvad der stod i den; men det vedkommer som sagt ikke mig eller Regjeringen. Ligesaa lidt som jeg kan forlange, at ærede Medlemmer paa den anden Side, der vist have meget mere at gjøre med Pressen end jeg, som Intet har at gjøre med den, skulle være bundne ved Udtalelser i et eller andet Organ, ligesaa lidt og endnu mindre kan Indenrigsministeren være bunden ved, hvad der staa i „Berlingske Tidende“. Det er mig den ligegehdigste Ting af Verden, hvad der staa. Den Lov af 1864, jeg omtalte, var ikke blot en Lov, givet for Krigstilsælde, som jo er et ganske ekstraordinært Tilfælde, men tillige en Lov af ganske midlertidig Karakter, som ophørte af sig selv. Det er noget Andet end at redigere Lovbestemmelser af varig Bestaendighed, saaledes som det ærede Medlem vil. Det ærede Medlem synes ikke om, at man nævner Selvhjælp. Jeg har ikke paa kaldt Selvhjælp i den Forstand, hvori det ærede Medlem tager Ordet, men jeg har sagt, at den heldigste Samfundsudvikling er den, hvor man organiserer Selvhjælp og lader Kommune og Stat træde hjælpende til ved Siden af. Det er den, vi skal tilstræbe, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at det kan ikke nytte, at vi staa her og tale saa længe, at Landet gaar til Grunde — eller hvad

det nu var for Udtrykt, han brugte — men at vi maa se at komme til et Resultat. Jeg tror nu at kunne sige med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at for mange Aar siden kunde man være naaet et godt Stykke videre end nu, naar ikke politiske Grunde havde stillet sig hindrende i Veien. Det er ikke mig, der har stillet mig hindrende i Veien; jeg har altid været villig til at arbejde for at naae et Resultat. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke i andre Retninger var bange for at gaa Grundloven nær. Med min gode Villie og Overbevisning og Bevidsthed gaar jeg ikke paa noget Punkt og er jeg ikke gaet Grundloven for nær, men jeg er baade befojet og forpligtet til at oplyse for det ærede Thing, hvorledes jeg opfatter de to Bestemmelser, der findes i Grundloven om Fattighed, og jeg tror ikke, at man skal kunne med god Grund imødegaa eller forlæste den Opsattelse, jeg har gjort gjældende, og det er da heller ikke forsøgt. Jeg er forpligtet til at indtage mit Standpunkt i den Retning. Kan man iøvrigt paa dette og alle de andre sociale Omraader avancere og blive enig om at avancere, skal det glæde mig. Men fordi jeg udtaler det, forpligter jeg mig ikke til at gaa ind paa Andet end det, jeg efter min Overbevisning kan føre frem. Det ærede Medlem vilde for sig fordrø samme Ret. Er der Noget, vi kunne mødes om — Alt kan det ærede Medlem heller ikke faae, Regjeringen heller ikke — skal jeg med Fornøielse være med dertil. At det ikke gjælder Meget af dette Lovforslag, erkjender jeg, men det var dog muligt, at der kunde være Noget i det, at man kunde faae Noget ud af det.

Thorup: Jeg forlangte Ordet for en kort Bemærkning overfor den ærede Minister, og navnlig vil jeg henbise ham til den Stilling, han netop selv indtog i 1874—75, da vi behandlede Forslaget om Understøttelseslaster og om tvungen Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Da hævdede Ministeren nemlig selv gennem Vædringsforslag, at Lovgivningsmagten kunde bestemme, naar Fattigunderstøttelse skulde eftergives. Der hævdede han ikke som i Dag, at han vilde overlade det til Kommunerne. Den høitærede Minister, den Gang Folkethingsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds, og jeg vare da enige i det Væsentlige. Der var andre Medlemmer, som stillede Vædringsforslag, om at Kapitel 8 i Regjeringsforslaget skulde udgaa, det vil sige den Del af Forslaget, som fastslog ved Lov, at Kommunerne skulde eftergive Fattigunderstøttelsen; men den da-